

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBC)

Số 91

10 TỈ

TUẦN LỄ TỪ 11-12
ĐẾN 18-12-1969

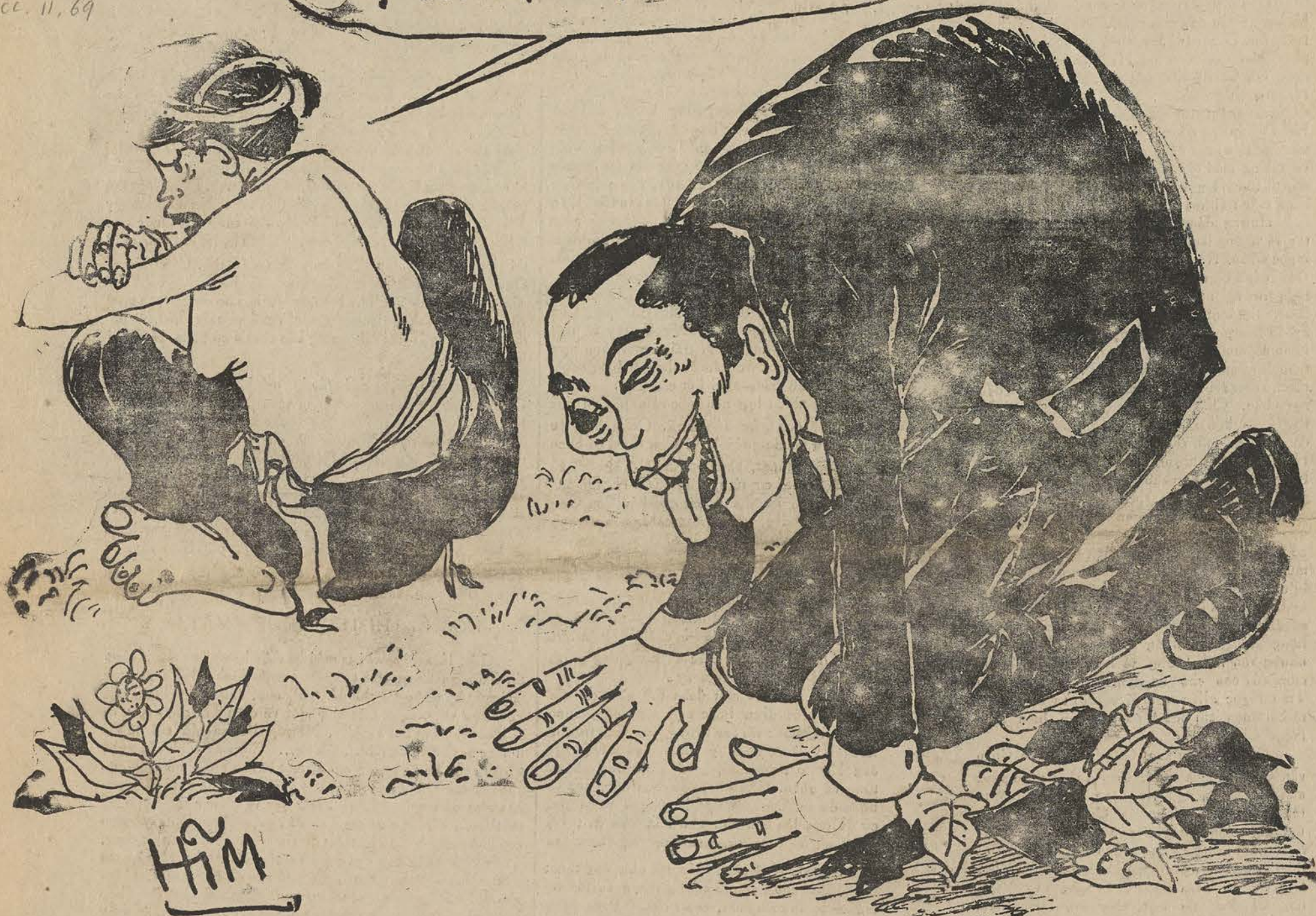
CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901 - 93.801

Wason
DS 531
C 74++

#91
Dec. 11, '69

CÁI NHÀ ÔNG NÀY NGHIÊN TRÒ XÃ HỘI
MỎI RỐI... THỐC ĐÀ CẤM, LẬU LẬU ÔNG
LẠI HÍT LẬU MỘT CÁI !!

những kẻ ươn hèn

Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu lại mới lên tiếng miệt thị những kẻ chủ trương «ở giữa», hay «đứng giữa» và đám người cò võ cái chủ trương các kẻ trên là bọn ươn hèn. Bài này không nhằm chủ đích «nâng bi» Tổng thống mà chỉ muốn, một lần cuối cùng, cảnh cáo những cây chết khô giữa một màu mỡ không thích ngã rạp để trở về làm củi.

Không ai có quyền «đứng giữa» trong thời chiến, đứng giữa kẻ thù và đồng minh.

Những kẻ xưng mình cô đơn muốn «ở giữa», cái sự «ở giữa», của họ y hệt cái bình phong che khuất một trốn lính, một mặc cảm tội lỗi, một khắc khoải của thứ không rõ gốc gác mình. Xa hơn một tít, «ở giữa» còn là một đón gió khờ khạo, một thứ nước công ngập ú không lối thoát, một khẳng định mình chưa hết thời, mình vẫn có mặt.

Và «ở giữa», nguy hại nhất là một phủ nhận hiện pháp, một đòi xóa bỏ chế độ hiện hữu. Chúng ta chưa bằng

lòng chế độ này. Nhưng chúng ta phải bảo vệ nó, bất cứ giá nào. Và gắng sức cải thiện nó bằng đối lập chân thành, bằng đập vỡ sai lầm, xây dựng cái tốt, cái đẹp. Xóa bỏ nó là giúp Cộng Sản tạo lập chế độ mác xít tàn bạo trên miền đất cuối cùng của tự do.

Bởi «ở giữa» hay «đứng giữa» không chỉ là ươn hèn mà còn là phá hoại, phản bội. Âm mưu đó cần bóp chết ngay trong trứng nước nếu chúng ta không muốn mất nước. «Ở giữa» chỉ có thể gửi

được trong cuộc chạm ly giữa khung cảnh thanh bình, Còn trong cuộc chiến ý thức hệ hiện tại, nội ngoại thù như cò dại, «ở giữa» là mũi dao đâm sau lưng những người chiến đấu. Cho nên, hoặc mũi dao «ở giữa» đâm chết chúng ta hoặc chúng ta phải đâm mũi dao vào tim «ở giữa». Tổng Thống Thiệu chưa dứt khoát một trong hai giải pháp trên. Ông mới chỉ cảnh cáo. Và cảnh cáo thì quá tiêu cực.

VỤ TRẦN NGỌC CHÂU VÀ HỒ SƠ CỦA HÀNH PHÁP

Dân biểu Trần Ngọc Châu đã vô đôi cánh bồ câu đỏ của ông rất ngoạn mục trước đây hơn một năm. Chính ông là tác giả đề nghị đưa một phái đoàn dân biểu ra Hà Nội tiếp xúc với quốc hội CS để tìm một giải pháp hòa bình, Nhân danh hòa bình, ông Trần Ngọc Châu đã muốn dấn đôi chân dơ bẩn của ông lên Hiến Pháp mà để có Hiến Pháp, bao nhiêu xương máu của quân dân đã đổ phoi, kể cả vụ xương máu tử nhục Đà Nẵng 1965. CS đáp thiện chí hòa bình của ông Trần Ngọc Châu bằng mấy trái hỏa tiễn vào trụ sở Hạ Viện.

Những đám ma tập thể do hỏa tiễn CS tạo ra không làm xúc động lương tri ông Trần Ngọc Châu. Rồi ông làm tổng thư ký Hạ Viện. Đôi cánh bồ câu đỏ của ông là đã trên nóc nghè trường ngoạn mục hơn. Đôi cánh ấy đã làm tê liệt một Hạ Viện chống Cộng. Đôi cánh ấy đã làm phần nộ nhiều người. Và bỗng miền Nam có ranh giới rõ rệt: chống Cộng, hóa thành hai ảnh hưởng chủ chiến và chủ bại. Rồi từ chủ chiến đến nguy hiểm, từ chủ bại đến nguy hòa. Chia rẽ trầm trọng trong một cần thiết đoàn kết. Đả kích cá nhân. Phá rối thiện chí, Chia mũi dùi công kích Hành Pháp. Hoạt cảnh thế lương này đã khiến dân biểu Nguyễn trọng Nho thờ dài "Chỉ là một đàn gà, không có bồ câu, điều háu gì hết".

Hoạt cảnh đó do bọn chủ hòa ngu muội tạo ra. Và họ, kẻ tự nhận đã từng chiến đấu kẻ trốn lính, lợi dụng quyền bất khả xâm phạm, múa mép khoa trương tình thương nòi giống bị chết trong chiến tranh. Những kẻ khoác lác ấy, đưa phú lính sang Nhật miệt thị quê hương nó như Phạm Thế Trú, đưa sang Tây to hòng không thể trung thành với Hiến pháp nhưng vẫn lĩnh lương và lại bỏ về ngoác cái mồm của con chó ăn vụng bột. Đến khi, vụ Trần Ngọc Hiền sa lưới, người ta mới hiểu rõ cái thiện chí hòa bình của dân biểu Trần Ngọc Châu.

Dư luận xôn xao. Ông Trần ngọc Châu vẫn lớn lối thách thức. Ông thách thức bằng một hồn xược, ngông nghênh với ông phụ tá tổng thống là ông Nguyễn Cao Thăng. Như thế ông Châu chống Cộng thật lực hoặc được một thế lực ngoại bang nào đó bảo đảm có điều kiện. Nhưng khi tổng thống chuyển hồ sơ CS của ông Trần ngọc Châu sang Hạ Viện, ông Châu đã tái mặt, cảm lạnh không một thách thức. Bất thần, khuôn mặt đỏ dần, ông Trần Ngọc Châu lại thách thức trước những buộc tới sát nút của những dân biểu không thuộc khối thân chính quyền. Một dân biểu chỉ thẳng vào mặt ông Trần Ngọc Châu; "Anh là Cộng Sản". Ông Châu đáp: "Tôi chống Cộng hơn cả người nổi tiếng chống Cộng".

Kết thúc buổi tố khổ vô trật tự là một ủy ban điều tra ra đời. Ủy ban này sẽ làm gì với ông Trần ngọc Châu? Sự trông chờ còn mười mấy hôm nữa, Nhưng TT Nguyễn Văn Thiệu nghĩ sao nếu ủy ban điều tra bạch hóa hồ sơ đỏ Trần ngọc Châu do chính tổng thống chuyển sang Hạ Viện? Dân chúng tỏ ra phần nộ khi những tay CS gộc bị kết án khổ sai chung thân cưỡi tươi, phần nộ "không được lãnh án tử hình" hoặc "hẹn sẽ về Dinh Độc Lập" hoặc "gởi lời thăm TT Thiệu". Dân chúng sẽ nghĩ gì khi Trần ngọc Châu vô tội. Danh dự và danh dự. Hành Pháp không thể để mất danh dự và Lập Pháp không thể để tiện làm vừa lòng Hành Pháp. Và đó là cái kẹt lớn nếu người ta chấp nê những thủ tục làm chìm trong thế sống còn của một dân tộc.

đàn anh đòi lập với nhà nước dân em đòi lập với nhà bép

ÔNG NGÔ CÔNG ĐỨC MUỐN GÌ?

Đã nhiều lần, trên nhật báo Tin Sáng (cái tên thường của báo Tin Sáng của Lý Đại Nguyên), ông dân biểu Ngô Công Đức miệt thị hơn hai triệu người di cư tỵ nạn CS tại miền Nam Việt Nam là bọn đi tàu há mồm nhập cảng bồ lôm ngòm, bọn ruồi tái béo, bọn ruồi đen (linh mục), ruồi đục, ruồi cái, bọn gái Bắc Kỳ đít có cọng rau muống. Những lần ấy, tuần báo Con Ong chỉ làm thức tỉnh trái tim đồng đặc mặc cảm tự ti, mặc cảm bất tài thêm cái trị của ông Ngô Công Đức và ê kíp thầy dùi của ông. Được đà, ông Ngô Công Đức hung hăng hơn. Ông đã gây sự với cả các đồng nghiệp Hòa Bình, Tự Do, Tiếng Vang, Xây Dựng và hầu hết, các chính khách không phải "chánh gốc miền Nam". Ông kỳ thị địa phương, bôi bả các cấp lãnh đạo "ăng ti" với lập trường của cụ Trần văn Hương. Thậm chí, phái đoàn đi tranh đấu với bọn vẹm Hà Nội, cũng bị ông vấy nhơ.

Không ai sợ ông Ngô Công Đức cả. Về phương diện bút chiến, càng không ai ngăn ông. Vì ông không biết làm báo. Người ta nhìn ông với tình thần của Lạn Tương Như. Nhịn ông để tránh gây đổ vỡ giữa những người quốc gia chống Cộng. Hơn nữa, ông chủ Con Ong năm ngày, sắp đến ngày thứ sáu Con Ong trả đũa thì ông vận động với cụ Hương như thẳng đây tờ nịnh chủ đề Bộ Thông Tin nhét vào hòng Con Ong một thư văn thư cảm... chủ Tin Sáng. Dù sau này ông Hương về hưu, Con Ong vẫn nhìn ông Ngô Công Đức. Có đánh ông chỉ là ý độc giả. Nếu xa lánh, Con Ong chấp ông Ngô Công Đức hai tay và một chân phải. Chỉ dùng chân trái vào trường hợp ông Ngô Công Đức dám ăn thua đủ bằng ngòi bút và chính bằng ngòi bút của ông.

Quả nhiên lớp nền mặc cảm bất tài của ông Ngô Công Đức đã tan rã. Ông còn kiêu hãnh được làm người VN. Con Ong lại khen ông. Chê ông một, khen ông mười. Ông hết xô xiên người di cư từ miền Bắc VN. Dù ông vẫn âm thầm vận động đóng cửa báo Con Ong Nhưng mới đây, trong một buổi họp xác định tội lỗi của các đồng dân biểu bị Hành Pháp quả quyết là CS, ông dân biểu Ngô Công Đức đã đơn phương đóng mả phi báng, hai triệu dân di cư tỵ nạn CS. Ông Ngô Công Đức muốn gì? Đàng sau ông là những kỳ thị nào, là những âm mưu muốn xóa bỏ chế độ hiện hữu nào? Ông Ngô Công Đức ăn cái giống gì mà thờ ra cái giọng cóc chết ấy?

Nếu như có một đoàn thể nào đó của một số người di cư hoặc một tập đoàn chính trị Bắc Kỳ hoặc vài ông tướng, ông tổng trưởng Bắc Kỳ làm phật ý ông Ngô Công Đức ông hãy tỏ ra can đảm, dả kích từng nhóm, từng cá nhân. Nếu nhóm đó hỗn láo, nếu cá nhân đó sai lầm, không biết ông là thiên tài, cứ để ông lêu bêu như chó mất chủ ở... Hạ Viện, chúng tôi sẽ đứng về phe ông, đứng về

chánh nghĩa Ngô công Đức mà giúp ông thoát khỏi cảnh chó béc giê không được ăn thịt bồ mà cứ bị ăn cơm thừa, canh cặn. Nhưng đừng bao giờ ông nên đụng chạm đến danh dự của 2 triệu người VN. Ông hay nhóm thầy dùi của ông, cho là phù thủy, cho là tội tởm mãn cán của ngoại nhân cũng không thể, không thể làm sống lại một Nguyễn Phong Tân. Vậy yêu cầu ông Ngô công Đức hãy bình tĩnh,

Nhật báo Xây dựng mỉa mai "Sức mảy ông Ngô Công Đức dám chống dân di cư". Chúng tôi nói tiếp; Hiến pháp cấm ông Đức chống đối, phi báng khối dân di cư, Và những người bảo vệ Hiến Pháp không phải chỉ riêng một ông Ngô công Đức, một ông Dương văn Ba Ông nên nghĩ đến tương lai chính trị của ông của xứ sở mà đảo huyết sâu chôn vùi đầu óc kỳ thị đê tiện của ông đi trò đó xưa rồi.

đôi lập với nhà bép

Bốc mả

CẢ PHẠNG

LỖI Ở... THỢ HOẠN

Sau khi cái nhà ông sứ thần Vĩnh Thọ tuyên bố là mình đã hoạn rồi thì người Quốc gia mỉa nhau thờ phào ra một phát vô cùng sung sướng. Họ vui sướng cũng phải bởi vì cả hàng một phần tư thế kỷ này ta chiến tranh chính trị đủ 36 kiểu mà chủ nghĩa Quốc gia cũng chỉ sáng từ mù như một ngọn đèn đầu đầu phộng. Chính vì thế, ánh sáng của nó không tỏa được qua cái biên giới khiến đứng từ ngoại quốc nhìn vào, ngoại nhân họ tưởng là ánh sáng của con đom đóm. Trong khi đó, nhờ đánh vô lưới siêu việt, cái chủ nghĩa CS đã che được màu đỏ của máu mà biến dạng thành màu đỏ của mặt trời mọc ban mai, được người ngoại quốc nhìn bằng con mắt có cảm tình.

Thế rồi đến dùng một cái, vụ si căng đan của cái nhà ông Sứ thần Vĩnh Thọ nổ bùng như bom nguyên tử năm nào nổ trên đất Nhật. Người Quốc gia nghe chuyện này tưởng có thể lấy mo nang mà che mặt cho bớt nhục. Nhưng rồi ngài sứ thần đã hoạn rồi thì có con thế nào được. Thế là lòi cái mặt xô lá ba que chuyên gấp lửa bỏ bàn tay và bôi bùn vào mặt người Quốc gia của CS rồi đấy nhé. Dân Nhật sau vụ này chắc chắn là chủ CS đến thối mủ thối mà. Như vậy nhà sứ thần Vĩnh Thọ quả là lập đại công với Quốc gia. Không ai ngờ công... hoạn quau Vĩnh Thọ lại chỉ nhờ chút tài riêng mà lật tẩy CS thâm thía đến thế. Giữa lúc CS Quốc gia đang hiu hiu tự đắc trước cái chiến công oanh liệt của hoạn quan Vĩnh Thọ thì ông Vĩnh Thọ được lệnh phải về nước ngay và đi doang luôn cái ghế sứ thần bởi vì nói theo giọng ông Ngoại Lâm thì "báo chí đã có phần đúng khi loan tin".

Nhận xét cái sự đời rồi như mớ bông bong kể trên, Cả Phạng tôi thấy oan cho hoạn quan Vĩnh Thọ quá. Có lẽ trước khi đi sứ ông Vĩnh Thọ (chưa làm hoạn quan Vĩnh Thọ) nghĩ rằng ra ngoài nước là phải "trả thù dân tộc"; vì thế, khi đi sứ ông đã can thân hoạn đi cho chắc ăn. Như vậy, vừa trả thù cho được dân tộc mà lợi vừa không lưu lại vết tích nào hay nói một cách khác là công việc Nhật Bản không phải chứa bằng chục hàng trăm "ông Vĩnh Thọ con". Nhưng mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên nên ông thợ hoạn đã không hoạn kỹ và mới xảy ra nông nổi. Như vậy, lỗi không phải là ở hoạn quan mà là lỗi ở ông thợ hoạn. Ông Ngoại Lâm nghĩ sao?

HOÀNG THI THƠ KHỎE... MẮT DẬY

Lâu lắm rồi người ta mới lại thấy ban văn nghệ Hoàng thi Thơ xuất hiện trên vô tuyến truyền hình. Kể ra, trong lần xuất hiện vào tối thứ bảy vừa qua, ban văn nghệ này đã có được vài nét đặc biệt như một vũ điệu Thượng, nét ca sĩ Đại Hàn hát bài ca VN. Nhưng tiếc thay đó chỉ là vài hạt cơm nằm trong một... bãi... Chương trình văn nghệ Hoàng thi Thơ hôm đó quả là một bãi kít bởi vì nó thối quá. Hoàng thi Thơ đã xử dụng cái đài vô tuyến truyền hình của cả nước để truyền bá cái... mắt dậy và để bốc thối lẫn nhau thật là hạ cấp. Hoàng thi Thơ đã ngang nhiên khoe vợ đẹp con khôn trên VTTT thật là trơ trẽn. Nhưng tiếc thay, Thúy Nga ngày xưa còn chưa đi đến cái thế giới nào thì Thúy Nga ngày nay còn... thế giới nào để mà đi nữa. Thêm vào đó, "ông Hoàng thi Thơ con" cũng nhằng nhằng nháo nháo giống bố, gọi mẹ là "cô". Đúng là đồ mắt dậy. Nay Hoàng thi Thơ, anh có muốn dậy con anh gọi mẹ nó là "cô" thì đóng cửa mà dậy ở trong nhà với nhau nhé. Ở nhà anh nó muốn gọi mẹ nó là "cô" hay là "con" thì mặc xác anh, chẳng ai ròi hơi mà xía vô đầu. Đàng này anh cho nó lên VTTT để khoe cái mắt dậy của nó cho cả nước xem thì thử hỏi làm sao tôi nhìn mà không... bốc mả anh lên được.

Ông Trung Tá giám đốc nha VTTT ơi, ông điệu với giới kỳ già lắm, ông chịu cho phóng viên đi theo Nghiệp đoàn ký giả VN đến chân trời góc biển hoạt động xã hội với lính, vì thế, tội này không nổ dả kích ông mà chỉ mong ông lưu tâm đừng cho bọn đầu nậu văn nghệ mượn đài mà dậy con cái khán giả của quý đài mắt dậy.

NHỜ MẤY ANH RỒNG LỚN MỘT TỶ

Vụ tranh chấp tại tiệm E, Con rồng lộn đã đưa đến sự công nhân đình công làm ngành này tê liệt mỗi ngày ngàn quý thiệt hại tới 12 triệu. Điều ngoan cố nhắt của các bố ả trên ngôi chốc tại tiệm E con rồng lộn là một mặt thì van lạy yếu khu Tân Sơn Nhất dùng quyền nhà ban không cho

(Xem tiếp trang 7)

Lục xì

VẠN TÓC MAI

CẬU CHÓ GÂY SÔI NỒI

Cậu Chó, đúng như ông Lái Vịt báo Quyết Tiến tiên đoán, đã gây tai kiếp trong văn lâm giang hồ. Chủ báo Trắng Đen triết đề bệnh vực "cái sự cứng ngắc, to bự" của Cậu Chó và liền một đôn vụng về, phang ba phái Hòa Bình, Quyết Tiến, Tiền Tuyến. Lại lôi cả ông "a mi đôn" Lê Tất Điều của Vạn này vào cuộc khiến ông Lê phải thảo thư phúc đáp trên hai trận tuyến cùng ngày. Đây là ngôn võ thiếu kinh nghiệm của họ Lê. Một nơi là quá thừa cho võ nghệ Việt Định Phương Hai nơi dư phát mứa, đối thủ chống trả sao nổi. Vạn này không thích đánh hội đủ nhiều lần "anh chủ nhiệm Việt Định Phương cấm phóng viên Trắng Đen" chửi bới ai nhưng, đã chửi xô xiên chủ bút Thương Sinh vài phát khá hèn! Hơn nữa "anh chủ nhiệm Việt Định Phương" với thành chủ nhiệm Minh Võ của Vạn này vốn có tình... nghị hục. Thành ra có muốn đánh hội, thành chủ nhiệm Minh Võ cũng tìm cách mà dục bài.

Vậy, Vạn này xin tổng kết cái "sự cứng ngắc, to bự" của Trắng Đen, ấy quên, của Cậu Chó... học Con Ông... thường làm.

QUYẾT TIẾN: Nhờ Cậu Chó "cứng ngắc, to bự" nên ông Phạm thu Trước tự Việt Định Phương... nên làm ra, thoát khỏi vũng bùn vô danh tiêu tốt và bày trò xưng tụng "anh chủ nhiệm nhà Trắng đen".

HÒA BÌNH: Cậu Chó rất chó. Và ông Việt Định Phương không đủ chữ nghĩa bút chiến.

TIỀN TUYẾN: Ở báo Trắng Đen, chó và người lẫn lộn khó phân biệt.

TRẮNG ĐEN: Xin chào thua.

Nhưng Hòa Bình, Tiền Tuyến không cho chịu thua. Từ vấn đề Cậu Chó đặt ra cho sở Phối Hợp Nghệ Thuật, các phái đặt vấn đề lương tâm và liêm sỉ với chủ báo chủ trương Cậu Chó, ma giao cấu với người! Ông Việt Định Phương (người không thích dùng bút hiệu nhưng vẫn ký

bút hiệu) khoe ông có tài làm báo Tia Sáng và thách thức làng báo Saigon thi đua với báo Trắng Đen trên con đường căng mắt Cậu Chó! Làng báo VN, may ra có bà Bút Trà dám đua sức thi tài với Cậu Chó, còn chắc là chào thua Trắng Đen rồi. Con Ông không có tiểu thuyết nên đứng ngoài cuộc thách thức.

Anh em "luận bút" trên... Cậu Chó ra sao, Vạn này sẽ tường thuật đầy đủ. Và không vô tư!

TIẾNG HÁT LIÊU TRAI

Một bạn đọc viết thư cho Vạn này, tỏ vẻ khó chịu khi thấy người ta cứ đổ vạ cho cô Khánh Ly có giọng hát liêu trai. Rồi bạn đọc khó tính hỏi rằng thế nào là giọng hát liêu trai?

Cô học tinh hoa có truyện như thế này:

"Vua hỏi người thợ vẽ:

— Vẽ gì khó?

Người thợ vẽ đáp:

— Vẽ chó (cả Cậu Chó nữa) mèo, gà, chim, thỏ và người ta khó.

— Sao vậy?

— Vì vẽ sai chó, mèo, gà, chim nhận ra ngay.

— Vẽ gì dễ?

— Vẽ ma quỷ dễ.

— Sao vậy?

— Vì không ai trông thấy ma quỷ cả, muốn vẽ thế nào cũng được..."

Cô học tinh hoa phang một câu triết lý: "Ồi những kẻ bỏ đường sáng sửa đi vào đường tối tăm cũng chỉ giống những kẻ vô tài thích vẽ ma quỷ..."

Thưa bạn,

Chúng ta chưa hề nghe ma hát. (Họa may đọc tờ báo Giao Chỉ nghe ma hát) Liêu Trai Chí Dị là những truyện ma quái của Bồ Tùng Linh. Nay nếu những anh chủ phòng trà, chủ tiệm râu băng, chủ hảng râu đĩa cứ bảo cô Khánh Ly có giọng hát liêu trai thì một là các anh ấy ngu dốt hai là các anh xô cô Khánh Ly, Từ câu chuyện trong cô học tinh hoa suy ra đề hỏi.

— Hát như ai khó?

— Hát như người khó, như Thái Thanh, Anh Ngọc, Jo Marcel, Lê Thu khó.

— Hát như ai dễ?

— Như... liêu trai dễ, như cô danh ca Khánh Ly dễ!

Thì cô Khánh Ly chẳng còn tí... nghệ thuật nào nữa. Vậy cô Khánh Ly nên chửi cha đứa nào bảo cô có giọng hát liêu trai, thần thoại đi, cô ạ!

KIỀU BỆNH SỞ KHANH

Sở Khanh có tội. Sở Khanh nhận tội. Người đời Lâm Trung buộc tội Sở Khanh dữ dội. Kiều đã khóc vì tìm bệnh vực Sở Khanh. Hỏi ra mới biết, tuy Sở Khanh đồ lậu cho Kiều bày bán nhưng Sở Khanh làm tình giỏi như Cậu Chó nên Kiều thương Sở Khanh.

Đây là câu chuyện ngoại sử Trung Hoa do ông dân biểu cao nhất nước Dương Vi Long kể trước thềm Hạ Viện Các chuyên nhằm "vi đề" ai, Vạn thất phu này không tài nào hiểu nổi. Ông Dương Vi Long khuyên độc giả muốn hiểu ngọn ngành của câu chuyện, hãy viết thư hỏi dân biểu Trần Ngọc Châu. Ngoài phong bì đề như sau:

Dân biểu Trần Ngọc Châu
(Bồ cu cánh đỏ)

Hạ Viện Việt Nam (ex, Nhà Hát Tây Saigon)
(VẠN TÓC M...)

(Con đề hoang của nghị hách)

Tại Sao có chiến tranh?

Sẽ được giải đáp tất cả trong bộ

Nhật Nga chiến kỷ

do nhà Xuất bản Âu Cơ phát hành

NHÂN CHIẾN DỊCH "ỐP" HÀNG MỸ. CHÚNG TÔI XIN NÓI THẮNG VỚI CÁC ÔNG BẠN NGƯỜI MỸ CỦA ONG CHỨA

Bác hai, mấy hôm nay một số đồng đồng bào chuyên nghề bán hàng PX (loại hàng của Mỹ) theo các lề đường khắp trong thành phố khóc muốn hết nước mắt, kêu trời như bọng thể mà không có một con ma nào đoái thương đến nỗi khổ.

Theo lời đồng bào cho biết, mấy ông mèo tô ý trách cứ Chánh phủ ta tại sao để cho bọn buôn lậu đồ la xanh, đồ la đỏ vẫn tung hoành khắp đô thị như chỗ không người, thêm vào đó bọn ăn cướp chuyên nghiệp, chuyên môn bợ hàng PX đưa ra bán đầy đường đầy xá Sè-gheñh thể mà chánh quyền vẫn làm ngơ.

Có lẽ vì lời than phiền đồng đến tại Thiên đình, nên chỉ Thủ Tướng Trần Thiện Khiêm liền hạ lệnh cho Cảnh sát VN phối hợp với mấy ông Quân Cảnh Mèo mở một chiến dịch 10 ngày để chặn đứng việc buôn lậu đồ la đồng thời cho "ốp" tất cả những món hàng PX đang bày bán trong đó thành để trả về cho PX. Mỹ, thật là một cảnh vô cùng oải, thầy pháp ăn bắt thầy chùa chịu, thằng ăn cắp đầu không thấy, thấy toàn những gia đình tiêu công chức, thương phế binh lao động v.v., phải gánh chịu một tai nạn vô cùng phân nào, hàng hóa bị người ta "ốp" trong lúc đó chỉ biết đứng nhìn bằng cặp mắt đầy nước mắt.

SỨC MẤY MÀ BẮT ĐƯỢC

Theo kinh nghiệm chúng tôi biết, bọn buôn lậu đồ la xanh, đã từ trước đến nay không phải là hạng người đói nghèo khổ rách, mà phải là bọn gian thương tiền rừng bạc bể, mới làm cái nghề buôn lậu đồ la này được.

Nhưng, nhìn theo cách thức làm việc của cái chiến dịch gọi là... chặn đứng buôn lậu đồ la, nhiều người lấy làm lạ và tự hỏi, không biết mấy ông này đi bắt ai, mà suốt ngày dật nhau đi lên khèn ngoài đường, để rồi tuyên bố bắt bọn buôn lậu đồ la, thật là một hành động cười muốn bẻ cái bụng, là vì bọn buôn lậu đồ la luôn luôn nó nằm trong những tòa bình đình biệt thự, trước cửa bao giờ cũng có mấy chú bệ-giê hùng hổ như cạp mà sức mảy mà bắt được bọn này.

DƯƠNG ĐÔNG KÍCH TÂY!

Có người nói, mấy ông Mèo muốn dựa vào cái cơ bắt bọn buôn lậu đồ la để rồi thắng tay thanh toán những món hàng PX do một số người nghèo, chuyên sống về cái hàng này bao nhiêu năm nay.

Sở dĩ bà con chuyên bán những loại hàng PX này có đề mà bán, là trước hết phải có tiền để mua lại của một số người nào đó, chắc chắn là con không phải là hạng người chuyên môn... ăn cắp như mấy ông Mỹ đã nói, mà bọn ăn cắp phải là những người làm công ở bến tàu ở các kho chứa hàng của Mỹ, và nhưt là những anh lính Mèo lấy vợ V.N. mới có những món hàng này, vậy thủ phạm trong vụ đánh cắp hàng PX là ai? Chúng tôi tin rằng

nhà cầm quyền Mèo cũng như VNCH đã hiểu và hiểu hơn ai hết. Vậy, việc mở chiến dịch đi "ốp" hàng PX, có hợp lý không? và làm như vậy chánh quyền sẽ bị người dân than oán ra sao?

Theo tin những người đã từng làm công cho Mỹ cho chúng tôi biết; Không biết cái thiện cảm của người Mỹ đối với dân chúng VN như thế nào, khi những món hàng nào người Mỹ cho là quá hạn không xài nữa, nhất quyết đem đi đổ chớ không bao giờ cho ai cả. Như vậy, nhân vụ này khiến người ta liên tưởng đến vụ "ốp" hàng PX này, vì người Mỹ không muốn cho VN xài hàng Mỹ, và cho rằng sở dĩ người VN có hàng Mỹ là do... ăn cắp mà ra.

Bọn CO chúng tôi cực lực phản đối ông bạn Mỹ về việc các ông đã dám quả quyết những người VN đang buôn bán hàng PX ở Đô thành Saigon toàn là những người ăn cắp vì có ăn cắp các ông mới có quyền mở chiến dịch đi "ốp" một cách công khai như mấy hôm nay. Và sau hết, chúng tôi cũng xin mách cho các ông biết, những kẻ ăn cắp hàng PX không phải là những hạng đàn bà tay yếu chân mềm như mấy ông tưởng, mà chính là những người gân gù nhất hàng ngày với các ông,

Riêng những người đàn bà buôn bán hàng PX ở các nẻo đường hiện nay, sở dĩ họ có được hàng để bán là do công lao, mồ hôi nước mắt của họ tạo ra tiền, để bỏ ra mua lại, chớ không phải là người ăn cắp của ông đâu. Vậy, xin các ông đừng tay lại, đừng tạo nên cái cảnh... thầy pháp ăn bắt thầy chùa chịu, tội nghiệp chongười dân lương thiện nghèo nàn.

Dân biểu họp kín sát xà bông... ghé vào mặt nhau

TIN... TỨC

HOÀNGNHAM Thâu lượm

đánh Daihatsu cũng đúng luôn

□ NHƯNG OÁNH THÌ OÁNH CHO TỚI... RỒN, CHÚ ĐỪNG CÓ BÊN

SEGHENH, Hà Hà... vui thật. Vụ xe làm 3 bánh trở nên lý kỳ ra phết. Mới đây, anh

chàng kếp gù của nhà hát tây lên tiếng tố cáo liên bộ kinh tài đã "tự nhiên" giảm thuế xe lam 3 bánh từ 475% xuống còn 150% làm thiệt cho công quỹ mỗi năm ít ra là 2 tỷ 4.

vẫn được trưng bày ở đường Lê Lợi, để dành biến cải thành xe du lịch, thuế kiểm ước chỉ tăng từ 75% lên gấp 6 lần hơn".

LỘN MỀ

VĂN PHÒNG HẠ VIỆN NHẢM QUÁ

Nghe nói trong cuộc họp kín tại, HV, DB Trương và Trí đã chỉ trích văn phòng không chịu cho ông ta sang Đài Loan để nghiên cứu xã hội, mà lý do văn phòng đã nêu ra không chính đáng tí nào.

Ý anh chàng kếp gù muốn nói "có lẽ hai ông tổng kinh tài có chằm mút tí gì đây. Chứ nếu không thì tại sao lại ký nghị định giảm thuế ngang xương cho xe lam 3 bánh, trong khi làm khó các hiệu xe khác như Honda Daihatsu... (quyết định giảm thuế cho xe lam là do Tổng Thống và Hội Đồng nội các).

BẠN KP ĐÁNH DAIHATSU CŨNG LÀ PHẢI NỐT

Mẹ kiếp, bọn tài phiệt ngoại quốc, chả thằng nào đóng góp xứng đáng cho cái xứ sở khốn nạn này cả. Rút lại, vẫn chỉ có bọn dân đen khổ rách áo ôm đóng góp đến rách bươm cả khổ lời cu chó ra ngoài.

Theo tin hành lang thì ông Trí có xoáy được một giấy mời của tòa Đại sứ THDQ mời ông sang Đài Loan với tư cách cá nhân ông bên nộp đơn xin HV cho ông đi cùng với... vợ và thư ký riêng. Ngoài ra ông Trí cũng xin được lập thành phái đoàn có trưởng đoàn hẳn hoi.

Thế là dư luận ồn ào. Người ta thấy có nhiều vị chạy ngược chạy xuôi. Và đâu đây thoang thoang... hơi đồng. Cuộc chiến hura hura sôi hồi.

Sau cuộc bại thảo của sinh viên có 21 cái mặt nạ rớt xuống

SEGHENH. Sáng ngày 6-12, Tổng Hội SV thuộc viện ĐHSQ đã làm lễ ra mắt Ban chấp hành 2 ủy ban "đòi quyền sống cho đồng bào" và "đòi tự do cho THSV".

tranh chấp Anamta. Mới chỉ có một mình Đại K "nâng bi" mà đã đưa tới một tình trạng như vậy; Nay có tới 20 vị "Đại K" khác, tổng cộng là 40 bàn tay thì nhau "nâng bi" thì e rằng SV sẽ rách hết túi đựng bi mắt.

Vậy mà văn phòng HV lại bác đơn của ông, viện lẽ "đi nghiên cứu xã hội" can gì mang theo vợ và thư ký Văn phòng cũng còn viện lẽ việc lập thành phái đoàn có trưởng đoàn là sai nguyên tắc, vì Tòa đại sứ THDQ không có mời phái đoàn VN...

Hiện tại thì chưa biết bên nào phải bên nào trái, và phân thắng bại sẽ ra sao. Bởi vì phe Daihatsu có một lực lượng Trần Hưng Đạo vô cùng hùng hậu.

Ông DB "vô địch" nói nhanh và nói nhiều... nhưng chẳng được bao nhiêu "Tôn thất Hiếu cũng có mặt trong cuộc hội thảo này. Ngoài ra còn có 20 chính khứa "đón gió" cũng nhào vô "ăn cỏ" với tư cách cố vấn. Đáng kể nhất là tướng Big Minh.

Trước cái viễn tượng đen như mồm chó đó, một SV khoa học đã phải lên tiếng yêu cầu tập thể sinh viên phải đề cao cảnh giác, không để bất cứ một chính khách, một đảng phái nào lợi dụng; SV này cũng còn đòi hỏi tập thể SV cần phải lột mặt nạ một số đàn anh "giả danh cách mạng".

Cứ xét cái lý do viện dẫn ở trên thì quả là văn phòng HV "nhảm và dốt" thật.

Báo chí cũng bắt đầu nhào vô rồi. Đồng nghiệp Tiếng Vang trong số báo ra ngày 9-12 đã dành tới ba bài đề unction Lam-bro với những giọng từ sau đây: "Sời nổi tại hành lang Hạ viện về vụ ba DB dính líu trong vụ giúp xe 3 bánh lambretta giảm thuế làm mất hàng trăm triệu bạc thuế... duyệt lại hồ sơ đen của vụ lam bet ta. Bàn tay nào đã vãn hồi độc quyền cho xe ba bánh hiệu lam bet ta?.."

Người ta còn nhớ trước đây Đại K đã từng chơi trò "nâng bi" hai SV để rồi gây ra một xáo trộn khủng khiếp chưa từng thấy trong lịch sử những cuộc

Sau khi phiên họp bế mạc, người quét hội trường đã nhặt được đúng 21 cái mặt nạ...

Trước hết, vấn đề xã hội có nhiều khía cạnh. Một ông Trí làm sao kham nổi. Hơn thế, tại Đài Loan có một nền kỹ nghệ nhà thờ rất qui mô. Mà nhà thờ là nghề của đàn bà, Vậy ông Trí cho vợ qua nghiên cứu là phải, chứ sao lại bảo là không đúng lý.

Có nghĩa là đồng nghiệp Tiếng Vang nhất định đánh Vinaco.

thấy trong lịch sử những cuộc

Thứ đến việc lập trường phái đoàn tuy tòa đại sứ THDQ không mời phái đoàn HV thật, nhưng nếu không cho ông Trí lập trường phái đoàn thì làm sao được đòi thêm 2000 đơn (dành cho việc tiếp tân của Trường phái đoàn)? Mà không có tiền thì "nghiên cứu" thế dèch nào được các vấn đề "khai thác lá da" ở bên nhà "nghiên cứu... quật", thì còn gì là thể "bóng Quốc gia.

ĐÁNH LÀ PHẢI

Trong khi trước đó, đồng nghiệp Hòa Bình trong mục vui buồn với bạn đọc có một bài nhan đề "bí ẩn trong vụ xe lam" đã tỏ ra muốn đánh phe Daihatsu học máu mồm. Xin trích một đoạn: "Thuế kiểm ước xe lam đang 50% bỗng dưng vọt cao lên gấp 95 lần thành 4750%. Cùng lúc đó xe Daihatsu bốn bánh

đang 50% bỗng dưng vọt cao lên gấp 95 lần thành 4750%. Cùng lúc đó xe Daihatsu bốn bánh

nhao phản đối, Sự phẫn nộ thương hay có khuynh hướng đi quá trớn. Cho nên ông DB Đãng đã bảo "ông Đức khiêu khích cả tập thể di cư".

□ MAY QUÁ! VỤ «HAI ÔNG BÀ DB ĐIỂN TUỒNG... CẬU CHÓ CHƯA KỊP MỔ XẾ.

□ NHỮNG CON SỐ... ĐÁNG TRÁCH!

NHÀ HÁT TÂY. Sáng 9-12 các kếp hát của Nhà hát Tây đã đóng kín cửa để "tắm rửa" cho nhau, Nghe đâu trong cuộc "tắm cộng đồng" này, các kếp hát đã phải dùng toàn xà bông tắm...ghê

phép trước, vậy mà kếp Nhuận đã coi nguyên tắc như "pha" và tự động cho sửa rồi bắt Hội kế viên chi tiền. Người ta ghi có một sự "com bin" giữa người sửa xe và tiệm sửa xe để... "cháp en háp".

Cũng may là vụ "một kếp dục và một đào cái diễn tuồng... Cậu Chó ở Nhà hát Tây" chưa kịp mang ra bàn thì đã hết giờ, nếu không chắc là cuộc "sát xà bông nhau" sẽ vui lắm.

Kếp trẻ chuyên đóng nửa diễn nửa khùng D.V. Ba xài chiếc xe R8 còn mới toanh, vậy mà trong năm 1968 kếp này đã cho xe đi sửa hết 94,411 đồng, rồi năm 1969 lại sửa thêm 35,314đ và hiện tại mới sửa hết trên 90 ngàn đồng; Nhưng ông Hội kế viên của Nhà hát Tây chưa chịu chi,

Theo tic hành lang thì các kếp hát mới chỉ kỳ cọ được có một chỗ bìn được gọi là "chỉ phí Hạ Viện".

Ngoài ra kếp trẻ này còn bị sát xà bông về tội ngang nhiên mang công xa về đơn vị chờ giải để đến nỗi xe bị cháy. Được biết, trước đó kếp Ba đã từng mang công xa DS 19 ra tập lái đến nát bét ra và bị giờ xe ở vào tình trạng phế thải.

Song 'e, chỉ mới có thế mà mũi xú uế đã bốc lên ngạt cả mũi các ông đi qua bà đi lại trước cửa Nhà hát Tây. Kếp Trần ngọc Nhuận xài chiếc xe VA. 7828, không biết vừa xài vừa... găm hay sao mà mới có 6 tháng đã phải sửa hết 193,939 đồng, trong khi ngân sách HV dự trù 1 năm mỗi xe chỉ được sửa 20.000đ, Hơn nữa, theo nguyên tắc, mỗi khi sửa xe, người xử dụng phải xin

Kếp Trần minh Nhựt thì can tội... ăn cắp số ăn tế của kếp Hồ văn Minh Thành thứ ra bị giờ ở Nhà hát tây có tới 2 cái xe mang số EI 2096,

Vậy, yêu cầu văn phòng HV hãy cứu xét gấp lại trường hợp của ông DB Trí.

Phát hành trên toàn quốc ngay 11-12-69

SHOTGUNS

băng nhạc Nguồn Sống 4444 chiều Nguồn Sống 142 Bùi Viện thực hiện lần đầu tiên ở Việt Nam.

Y. K. C. O.

CẬU CHÓ., VÀ ÔNG ĐỨC

Cũng như ở làng văn làng báo, Cậu Chó với... "cái ấy" rất bự và cứng ngắc" đã gây a nhiều tay kiếm giang hồ, bên chính trường, ông DB Ngô công Đức đã làm cho nghiệp chương sát kiếp ngày càng gia tăng.

Ông Đãng nói như thế là quá đáng. Nhưng công Đức thì hơi xuân động khi ông muốn bênh vực "một dân biểu đồng lứa với CS (biết và tiếp xúc với 1 cán bộ CS mà không tố cáo, theo luật pháp hiện hành, là đồng lõa và, do đó, cũng phạm tội đại hình), mà lại đi móc nối đám người di cư vào.

không đến nỗi như vậy (ông Lý Quý Chung được nhiều người khen là đứng đắn).

Nhưng rất tiếc kể nói ra câu đó lại là ông Đức. Trong quá khứ, khi còn tờ báo trong tay, ông Đức, đã từng công khai bày tỏ tình thân kỳ thị địa phương của ông bằng những bài báo chỉ dãn Bắc Kỳ (như bài cộng rau ở lô dít cô gái Bắc Kỳ.

Trong phiên họp của Hạ viện sáng 5-12, ông Đức đã công khai nói rằng, "không biết trong triệu người di cư, có bao nhiêu CS xâm nhập phá hoại miền Nam này".

Già sử như kẻ "đã đông tới dân di cư đó" là một người khác ngay như ông DB Lý Quý Chung chẳng hạn, có lẽ phản ứng của các DB gốc Bắc sẽ

Dù sao, dân di cư, và có lẽ cả n hững người gốc nam, cũng đã có một đ ịnh kiến về cái đầu óc kỳ thị của ông Đức. Dân d

(Xem tiếp trang 5)

1 màn thử thách danh dự của đại diện dân và nhà báo

□ NẾU QUỐC HỘI BỊ ĐO VÁN TRƯỚC HÀNH PHÁP KHI PHỨC NGHỊ LUẬT BÁO CHÍ TỨC LÀ CÓ NHỮNG KẺ BỊ KHÓA MỖM

Khi số báo này đến tay bạn đọc, có lẽ luật báo chí đã xong một bề. Nhưng không phải vì thế mà không nói. «Cần phải nói hết, vì vụ phức nghị luật báo chí là một cuộc trắc nghiệm để thử thách tư cách của các dân biểu và nghị sĩ. đồng thời, đánh dấu một bước tiến, hay một bước lùi cho làng báo.

Câu chuyện khá dài dòng. Lịch sử báo chí Việt Ngữ, đã trải qua trên một trăm năm. Nhưng một trăm năm «làng báo An Nam khờ như chó».

Thời Pháp, báo chí bị chỉ phối bởi luật báo chí của Pháp, ban hành từ năm 1881. Sau khi Pháp bị đá dít, một số chánh quyền nối tiếp cai trị, lại ra thêm một số luật lệ để quàng vào đầu

vào cổ làng báo. Khiến luật lệ ngày càng chồng chất. Nhưng hầu như chỉ để chơi, chứ không được thực thi.

Trong những năm gần đây, cái luật hữu hiệu hơn cả đối với làng báo, là «luật» riêng của Bộ Thông Tin. Cơ quan này muốn trừng phạt, muốn đóng cửa báo lúc nào cũng được, chỉ cần nhắc cái điện thoại, là xong!

Vì thế, Quốc Hội lập hiến 1967 đã chú ý đặc biệt tới việc làm một đạo luật ấn định quy chế báo chí.

Năm 1968, luật báo chí được thảo luận tại Quốc Hội, nhưng 1 Viện, nhất là TV, đã ngâm lên ngâm xuống, đôi phen định «vít» luật báo chí không cho ra, vì các ông Nghị sự báo chí được

tự do, sẽ chửi thà dằn.

Có điều lạ, là hành pháp đã tỏ ra thiết tha với luật báo chí hơn lập pháp, nên Tổng Thống đã ba lần thách thức quốc hội sớm hoàn thành luật báo chí. Quốc Hội không vít được, đành phải cho ra.

Hồi giữa năm rồi, luật báo chí được chuyển sang Hành Pháp ban hành. Nhưng Tổng Thống không chịu, bèn gửi trả lại Quốc hội, yêu cầu phức nghị 8 điểm. Có điểm hợp lý có điểm không chịu nổi. Điểm khó chịu hơn cả, là hành pháp muốn khóa mồm báo chí, không cho phép tường thuật nguyên văn tất cả các cuộc thảo luận tại quốc hội. Đó là bước «tiến giật lùi», vì luật lệ hiện hành cho tường

thuật thà dằn, miễn là trung thực với những lời phát biểu tại diễn đàn Quốc Hội.

Hình như lưỡng viện QH họp vào các ngày 10 và 11 tháng 12 để chung quyết về quan điểm của hành pháp.

Trong lịch sử lập pháp của Đệ nhị Cộng Hòa, lập pháp luôn luôn bại trận trong các dịp phức nghị.

Theo hiến pháp, muốn bác quan điểm của Tổng Thống cần có ít nhất quá bán tổng số dân biểu và Nghị Sĩ, vào quãng 98 thăm. Sở dĩ lập pháp hay thua khi phức nghị, là vì các nghị sĩ và dân biểu ăn khỏe quá, nặng bụng, nên lười đi họp.

Nếu tổng số dân biểu và NS đi họp cỡ 95 người trở xuống, thì dù tất cả mọi người hiện diện đều đồng lòng bác quan điểm của TT, thì quan điểm của TT cũng vẫn được chấp thuận, vì chưa đủ quá bán. Vì thế, có kẻ xấu miệng nói rằng, hành pháp muốn thắng trong các kỳ phức nghị, thật dễ. Chỉ cần «đổ danh» làm sao cho các dân biểu và NS chịu khó... ở nhà kha khá một chút, thì thắng là cái chắc. Muốn «bán linh hồn» cho hành pháp trong các kỳ phức nghị, cần phải lớn tiếng bênh vực, hay bỏ phiếu cho hành pháp, mà chỉ cần... ở nhà vừa kín đáo, vừa... no bụng! Ấy là người ta đồn như vậy, chứ chẳng lẽ, DB với NS mà lại bầu đến như vậy?

Nhiều người lấy làm lạ, hỏi rằng, nếu như vậy đời nào dân biểu và NS chịu để cho hành pháp thắng. Vì như vậy, có khác gì mình tự khóa mồm, ăn to nói lớn, chỉ cốt cho báo tường thuật để lấy lệ với cử tri mà báo không còn được tường thuật, thì còn hững hờ mà nói Chẳng lẽ nói chuyện, «nâng bi» hành pháp?

Ấy thế mà hành pháp vẫn có thể thắng. Vì những kẻ sẵn sàng «bán linh hồn» có biết có gì đâu mà cần bảo vệ quyền tường thuật lời tuyên bố trước diễn đàn Quốc Hội.

Thành ra vụ phức nghị luật báo chí, tuy có liên hệ đến nhà báo, nhưng nhà báo đâu cần quyền tường thuật bằng đại diện dân cử. Vì trước khi có QH, hoặc không có QH, báo đâu có chết. Nhưng tuyên bố mà không có ai tường thuật, thì dân biểu và NS đừng hòng tái cử.

Đọc xong bày này, kính mời bạn đọc coi kết quả vụ phức nghị luật báo chí xem ai thắng ai thua, để biết rõ tư cách của các DB và NS tại Quốc Hội.

TIN GIỜ CHÓT: Chính Dược sư Nguyễn cao Thăng phụ tá TT đã vận động bác bỏ điều 23 phức nghị của Hành Pháp. Báo Chí được quyền tường thuật lại một cách trung thực trong các phiên họp của lưỡng viện Quốc Hội.

Y. K. C. O.

(Tiếp theo trang 4)

cư thì bực tức, còn những người gốc Nam thì mặc cỡ vì có một kẻ đồng hương như ông Đức.

Sau khi bị chỉ trích và bị ông chủ tịch HV cảnh cáo, hôm sau ông Đức gửi thư thanh minh tới các báo nói rằng ông không hề có ý khiêu khích dân di cư, không hề có dấu óc kỳ thị. Như thế là tốt lắm.

Như giá ông Đức làm sao để đừng bao giờ phải thanh minh nữa thì tốt hơn.

Có vài dư luận lạc quan cho rằng sự thực ông Đức chỉ kỳ thị việc gì hết tội. Chẳng qua ông muốn nổi tiếng mà không biết làm cách nào, nên bày ra cái trò «kỳ thị» để được nhiều người «nhắc tới». Được nhiều người nhắc tới tức là... nổi tiếng.

Nếu quả mục đích bằng trò «kỳ thị» của ông Đức chỉ có thế, thì cũng là một cái may cho đất nước.

Nhưng mà... mẹ kiếp! Lưu xá thì xấu lắm.

«Ngồi rù gãi háng dái lùn tùn» (thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

CHÊ TIỀN ?

Báo Chính Luận ngày 9-12 loan tin: nghị sĩ Hồng Sơn Đông, Chủ tịch Ủy Ban Kinh tế Thượng viện đã gửi thư loan báo cho Chủ Tịch TV biết kể từ năm 1970, ông chỉ lãnh lương mỗi tháng 100đ tương trưng mà thôi, cho đến hết năm 1970.

Trong lúc, có những nghị sĩ định tăng thêm mỗi tháng 10 ngàn, để mượn «nữ thư ký» mà có ông chề tiền, chỉ lãnh mỗi tháng 100đ, kẻ đã đáng khen.

Trước đây, ở bên Mỹ, ông Kennedy làm TT, cũng không thêm lãnh lương. Giàu mà còn lãnh thêm lương, đóng thuế một lăm, còn lại chẳng là bao. Chỉ bằng chề quách để được tiếng khen. Nghe đâu, NS Hồng Sơn Đông cũng giàu có lắm, cỡ tỷ phú, nên chề lương là phải. Ở Thượng Viện, còn nhiều ông tỷ phú khác, như Mai văn Hàm, Trần Trung Dung, Hoàng kim Quy v.v. có lẽ cũng nên bắt chước Sơn Đông NS mà chề lương cho đẹp. Chỉ có NS Nguyễn Gia Hiến, tục gọi Hiến Béo cương quyết chống lại việc chề lương. Mới đây trong một bữa tiệc đãi báo chí, ông bảo nếu không có lương NS ông chết đói, nên anh nào chề lương là dân rồ tiền. Thành thật như vậy cũng hay.

Nghị sĩ Hồng Sơn Đông, hình như còn là chủ của một tờ Nhật báo, Gãi sĩ không có tiền mua báo của ông, nhưng nghe đồn báo của quý nghị sĩ «bán dâm» chơi mạnh, nên hình như đã có lần được bộ Thông tin cảnh cáo. Trong lúc này, một tờ báo muốn sống, thì phải nêu cao khẩu hiệu: «Mỗi tờ báo là một nhà ngủ», và «mỗi trang báo là một giường ngủ đầy đủ tiện nghi». Nhưng đó là báo nghèo, phải «bán dâm nuôi miệng», điều đó có thể tha thứ được, cũng như xã hội vẫn thông cảm cho những nông con gãi gập cảnh túng quẫn, phải «bán trên nuôi miệng».

Đối với một người giàu có, như Sơn Đông NS, tiền thu vào của một tờ báo «bán dâm», còn xấu hơn là lương NS, và cũng chẳng đẹp gì hơn việc tăng 10.000đ để mượn nữ thư ký.

Không hiểu hiện nay báo của ông NS coi nhẹ đồng lương TV, có còn bán dâm không. Nhưng nếu còn, thì Gãi sĩ kính cần đề nghị: thà rằng ông NS yêu cầu tăng lương NS, còn đẹp hơn là chề lương NS và tiếp tục làm báo bán dâm.

NGẢ NÓN

Ông DB, Ngô Công Đức, người đầu tiên ăng bộn Con Ông danh hiệu «ruồi tái béo». Mới đây ông lại cho nổ một trái bom kỳ thị thời um tại HV. Dân Bắc kỳ đi cư ức ông lắm.

Nhưng Gãi sĩ không đá ông, mà khen ông. Vì ông đã có công làm một văn thư kêu gọi làng báo hô hào dân biểu và NS đi họp đồng đề phức nghị luật báo chí, có bảo vệ quyền tự do của làng báo. Cái gì ông đáng chề là chề. Vụ này ông đáng khen, nên Gãi sĩ khen ông.

Hình như bao TNDT của dân biểu họ Lý định dành một khu cho ông Tr Trờ Biền để bênh vực lập trường của ông Ngô Công Đức. Nên lắm. Mong ông Lý DB thực hiện ý định. Nếu vì lẽ nào đó không tiện, thì Con Ông sẵn sàng dành một khu cho ô. Tr Trờ Biền múa bút. Bỏ đũa nào nói dối,

TRỊ HÀNH

Đầu tháng II-69, Phát đoàn Chánh phủ bị TV lôi ra khoáng đại, quần thảo ròng rã ba ngày, về vụ tăng thuế kiếm ước.

Trong phái đoàn CP, gãi đáp thắc mắc về thuế hay nhất, là Giáo sư Vũ quốc Thúc, Quốc Vụ Khanh đặc trách kinh tế, Giáo Sư Thúc đưa ra đủ những lý lẽ thật hay, để biện minh cho việc tăng thuế của Chánh phủ. Sau đó, Giáo sư xuất ngoại.

Ở nhà, theo nguồn tin từ TV do báo chí đăng tải, thì trong số các ông lớn trốn thuế, làm ngân sách thất thu bạc tỷ, lại có cả Giáo sư Thúc!

Ôi! Sự thật phủ phàng như vậy chẳng? Xưa kia, có một anh «vua làm bạc giả» ra vào khám hàng trăm lần, về tội làm bạc giả. Về sau Chánh phủ phải mời ông ta làm cố vấn cho việc làm bạc thật!

Nếu nguồn tin trốn thuế từ TV có thật thì từ nay, đồ ai trốn nôi thuế, vì làm sao qua được con mắt kinh nghiệm của GS Thúc?

CÁI KÊ DÊ NGÔNG

THƯỢNG TÔN F. TIẾT

Chưa thời nào mà pháp luật Giao Chỉ bị coi thường như thời này. Ngày nào trên báo hàng ngày cũng đăng ít nhất là một vụ cướp giết, hay một vụ hiếp dâm, giết người... Có nhiều chuyện xảy ra ngay ở giữa đô thành, là nơi mà người thi hành pháp luật đầy rẫy ở khắp mọi nơi, từ hang cùng, ngõ hẻm... Nhưng có một điều trớ trêu hơn nữa là nhiều khi, những kẻ phạm pháp lại là những người có bốn phần gìn giữ an ninh và luật pháp.

Tôi hỏi một người bạn già:

— Tại sao lại có những vụ coi thường luật pháp như vậy, anh có thể cho biết được không? Người bạn già của tôi trả lời:

— Ở cái xứ này, pháp luật rất ư là coi dân. Nếu tôi không lầm, thì ở trong một số báo, cũng ở trong mục này, anh đã luận về cái thời và cái thế. Trương đình Dzu, chỉ mới nói đến chuyện liên hiệp, và có ý định nói chuyện với CS, mà đã bị tù. Còn có những người đã liên lạc hẳn với CS, đã móc nối hẳn với Cộng Sản mà vẫn sống phây phây... Nếu pháp luật chỉ áp dụng với từng cá nhân, thì đâu có thể nói đến chuyện thượng tôn. Chỉ khi nào áp dụng triệt để sự bình đẳng trước pháp luật, thì mới tính đến công bằng xã hội, mới nói được tới chuyện làm cho cái xã hội này bớt đi được những xáo trộn và hỗn loạn như hiện tại...

Tôi thấy lời của anh thật có lý. Báo mới đăng tin, gần đây, con ông Chủ tịch Hạ Viện Nguyễn Bá Lương, một tên lính hải quân đảo ngũ, nhưng khi bị nhà chức trách bắt được, lại được giao lên Trại Giáo Hóa Thủ Đức, do lời yêu cầu của ông Chủ tịch. Tôi nghĩ rằng nếu bây giờ tôi đảo ngũ, chắc chắn sẽ được năm trong quân lao, ra tòa đi làm lao công chiến trường, và số mệnh sẽ thật đen tối. Từ trước tới nay, Nhà Nước ít khi loan báo số lao công đảo ngũ từ trận hay bị thương, vì vậy, tôi không được biết có bao nhiêu người bạn tôi đã bỏ xác một cách rất mờ ám, không minh bạch...

Người bạn già nói tiếp:

— Khi Lưu Bị bình định được Tây Xuyên thì có ra lệnh cho Gia Cát Lượng sửa đổi hiến pháp. Gia Cát Lượng đã làm một hiến pháp với nhiều hình phạt thật nặng nề. Pháp Chính thấy vậy mới can rằng: Xưa, đức Cao Tổ, khi dẹp xong nhà Tần, lập ra hiến pháp, tóm tắt có ba chương, nhiều điều thật khoan hồng, do đó mà lễ dân đều cảm đức. Nay xin Quân Sư khoan hồng, nhẹ pháp đối chút để dân nhờ...

Người bạn già của tôi ngừng lại, nhìn theo đoàn xe nhà binh vừa chạy qua, bụi bay mù đường phố. Đoàn xe đã đi khuất, trả lại sự yên lặng cho cuộc nạn đẫm.

— Nhưng Gia Cát Lượng trả lời với Pháp Chính rằng, xưa kia, vì nhà Tần bạo ngược, dùng hà chính, muôn dân đều oán, nên đức Cao tổ phải đổi ra khoan nhân mà trị an. Còn mới đây, Lưu Chương thì hèn yếu, nên đạo đức, chính sự không thi hành nổi, hình pháp ư và không nghiêm minh, đạo vua tôi vì thế mà lỏng lẻo dần dần. Cứ yêu ai tài cho chức vị cao. Chức vị cao quá rồi sinh lòng. Cứ ai yêu mình là ban ơn. Ôn đằm thâm quá thì sinh ghen. Mềm hu nát chính ở đây mà ra. Nay ta lấy hình pháp mà răn. Hình pháp được thi

hành đúng đắn thì dân biết ơn. Lại phải hạn chế trước lực. Trước lực có thể thống thì ai được hưởng mới biết lấy làm vinh. Thế là an vinh dựa lẫn. Trên dưới có trật tự rõ ràng. Đạo trị nước phải như thế mới được.

Tôi gạt gù cái câu, trong lúc ông bạn già luận về cái đạo trị nước của Gia Cát Lượng. Trước mặt tôi có tấm hình một lũ người đang cười thật tươi, khi phải ra tòa án. Và những câu nói của Vũ Ngọc Nha, Huỳnh văn Trọng... còn vang vọng bên tai. "Tiếc rằng không được lãnh án tử hình"... "Hẹn một năm nữa sẽ về mà đi về sẽ đi thẳng tới dinh Độc Lập"... Luật pháp đã bị coi thường tới mức đó là hết rồi. Tôi nghĩ, Nhà Nước cần phải đề ý tới điều đó, tự thấy cái bất lực Nhà Nước và sửa đổi lại hình luật.

Thời còn Đệ Nhất Cộng Hòa, việc hạn chế trước lực là một điều thật là rõ ràng. Những người đã ở trong quân đội đều hiểu rõ việc này. Lên một cấp bậc ở thời đó, thật là một sự khó khăn và nặng nhọc. Có nhiều kẻ ăn mừng đệ thất, đệ bát chu niên cái cấp bậc của mình. Rồi từ sau ngày cách mạng, cấp bậc và trước lực đã được lạm phát tới mức kinh khủng. Tôi cũng không biết được ở trong quân đội Giao Chỉ hiện nay, có bao nhiêu ông Tướng. Và trước mặt tôi có rất nhiều ông Tá, chưa tới ba mươi tuổi. Những cái đó, không hiểu rằng có phải là một sự tiến bộ?... Tôi thì cho rằng, chính vì những sự tiến bộ ấy, mới gây nên cái cảnh xáo trộn hôm nay. Tất cả mọi người ai cũng có quyền hành, nên đều có thể nổi loạn, để làm cái xã hội này đã loạn, lại càng loạn thêm.

— Theo ý anh thì làm sao để con người có thể tôn trọng pháp luật?..

— Phải thi hành hình pháp một cách đúng đắn. Cách đây vài ngày, tôi chạy xe qua mặt ông Cảnh sát Công Lộ ở đường Trần Hưng Đạo. Ông cảnh sát thời còi cho tôi ngừng xe lại. Tôi hỏi lý do thì ông ta trả lời rằng muốn phạt tôi thì ghi lý do nào mà không được, chẳng cần phải giải thích lời thôi. Lúc tôi trình giấy tờ, thấy tôi là nhà binh thì ông ta lại tha, rồi lên giọng đạo đức nói rằng thương lính nghèo. Tôi đã cố nén giận khi nghĩ tới số phận mình tha hay là phạt, lại phải nằm trong tay một ông cảnh sát cỡ nhỏ. Nhưng nhờ nén được cơn giận mà đỡ tốn hai trăm đồng nộp phạt.

Tôi còn nhớ cách đây không lâu, ông Chánh Đảng dúi cui, đã than phiền với báo chí là Đảng của ông ta, đã làm được nhiều điều rất đẹp mắt, rất đáng ghi vào bảng vàng, bia đá, ấy vậy mà chẳng được ai nhắc nhở gì tới. Nhưng ông có biết đâu rằng, những kẻ cỡ nhỏ dưới quyền ông, đã làm nhiều việc rất thất nhân tâm. Chỉ riêng những đôi giày, hay cách đeo súng, là cũng đủ làm cho thiên hạ thấy ghét rồi. Ông nào cũng tỏ ra mình vừa là người lập pháp vừa là người hành pháp, có khi còn kiêm nhiệm luôn cả chức ông tòa. Đây là còn chưa nói tới những việc thông cảm với các ông tài xế xe Lam và xe tắc xi. Nhiều lúc cứ nghĩ lần thân rằng, các ông Dúi Cui chỉ có nhiệm vụ là dọa nạt mấy bà buôn bán ở lề đường.

— Anh có nghĩ rằng, những vụ cướp cận hiện nay là do tình trạng Kinh tế quá khó khăn, mức sống của người dân Giao Chỉ quá

thấp kém, hay do một nguyên nhân nào khác?

Người bạn già thờ dài:

— Đây cũng chỉ là một nguyên nhân. Theo tôi thì những kẻ trộm cắp, đều bị lương tâm cắn rứt. Làm sao cho lương tâm mình yên lặng, thì kẻ cướp sẽ không còn gì là thế mắc. Cái an ủi rất nhiều cho kẻ cướp hiện nay, là nghĩ rằng từ những người làm lớn, cho tới những người làm nhỏ, ai cũng là kẻ cướp, kẻ cắp. Tham nhũng là một hình thức của ăn cướp. Trong sạch như thế cũng phải ăn cắp tí tí thời giờ của Nhà Nước, để đi làm một công việc gì thêm khác, thì mới có thể nuôi sống gia đình. Do đó, kẻ cướp, kẻ cắp cho rằng thiên hạ đều đục cả, công việc mà họ đang làm cũng chỉ là đục... hòa mình với đồng loại.

Tôi nhìn những người chung quanh tôi, Ai cũng chỉ là kẻ ăn cắp. Kể cả tôi nữa. Tôi đã ăn cắp rất nhiều thời giờ của kẻ đã trả lương tôi. Nhiều khi viết những giòng trên báo Con Ong, rồi soi gương tự thấy mặt mình mờ tự thẹn. Tôi đã cố lôi kéo con người tôi trở về với "tính bản thiện", bằng các đọc sách cũ. Những giòng chữ mà cổ nhân còn lưu lại trên giấy, càng đọc, càng thấy con người mình thêm ô trọc, dù tắm bằng nước sông Hằng Hà, cũng không rửa sạch. Tại sao chưa có ai kết tội tôi?... Sự ích kỷ, lòng ham muốn lúc nào cũng đầy rẫy trong tôi, này nọ, mọc rễ, chẳng mấy lúc mà cao lớn bằng những cây cổ thụ.

Tôi nói với người bạn già:

— Anh thích nói chuyện Tam Quốc, tôi cũng xin dùng chuyện Tam Quốc để nói với anh. Theo tôi, thì Nhà Nước đã thiếu thành tín đối với chúng tôi. Thời Tam Quốc khi Gia Cát Lượng, xuất phạt Trung Nguyên, kéo quân ra Kỳ Sơn, có lời hẹn với binh sĩ rằng, sẽ chia quân ra một nửa. Và cứ hễ nửa năm thì toán nợ đối cho toán kia. Rồi khi hết hạn nửa năm, dù đang bị giặc tấn công, Gia Cát Lượng vẫn cho toán lính cũ trở về. Nhiều người can rằng không nên, hãy để đánh thêm một trận này nữa nhưng Gia Cát Lượng không chịu, nhất định giữ "thành tín" với quân sĩ. "Những người lính này đã hết hạn, họ có chương trình sống của họ. Vợ con họ đang mỏi cổ ngóng trông cha, ngóng trông chồng. Giữ họ lại làm gì? Chỉ vì giữ được "thành tín" như vậy mà trận đó Gia Cát Lượng đã thắng một trận lớn.

Rồi tôi bùi ngùi nhìn xuống bộ quần áo mình đang mặc. Không hiểu rằng tôi còn mang nặng ba thước ka ki này bao lâu nữa?... Một năm, hai năm, ba năm, và có lẽ suốt đời? Tôi không dám nghĩ tới nữa. Và tôi giật mình nhớ lại một văn thư, cảm binh sĩ không được viết những thắc mắc, khiếu nại lên một tờ báo dân sự. Có điều gì, phải làm đơn gửi theo hệ thống quân gia... Tôi không dám viết tất cả những gì thắc mắc ra đây. Chúng ta đang sống trong chế độ dân chủ pháp trị. Bốn phần của con dân, là phải thượng tòa luật pháp.

nửa đùa nửa thật

GÃ THÂM

Máy quá, vụ cậu nó của ông Vĩnh Thọ, Đại sứ VNCH ở Đông Kinh, thế là đã được giải quyết xong. Khi đọc thông cáo tối mật, tối mật của Bộ Ngoại Giao về vụ này, thấy câu: «Cuộc điều tra đã xong, Bộ đã biết rõ sự thực, sẽ có biện pháp thích đáng v.v...» Gã Thâm đã lo cho tờ báo Nhật Shunkan Shin. Báo này mà nhận tiền của CS, loan tin ầu về ông Đại sứ ta, bị ông Ngoại ta dùng biện pháp trừng trị, đề nghị đóng cửa thì bỏ mẹ.

Thông cáo của Bộ NG về vụ ông Vĩnh Thọ đã tối mật lại còn thêm câu thòng: «Vi CS đang lợi dụng vụ này để bôi xấu nền ngoại giao đang lên của ta nên yêu cầu các báo đừng bình phẩm gì.» Kề cũng hay. Nói ngược nói xuôi gì thì cũng chỉ một mìn ông Ngoại. Chính ông Ngoại là người hợp báo tung vụ này ra trong khi nội vụ còn chưa ra ngô, ra khoai gì hết. Rồi cũng chính ông Ngoại lại khuyên người ta đừng nói gì với. Chán mớ đời.

Thế rồi đề ngay hôm sau ngày Bộ NG ra thông cáo tối mật trên, người ta thấy ông Dân biểu Nguyễn Đại Bằng phom phom nói về việc Đại sứ Vĩnh Thọ đã bị triệu hồi và truất chức. Cùng đi ô tô bumper với đại sứ ta ta còn có một vị nữa vị này cũng thân bại, danh liệt vì cậu chó.

Cách đây chưa lâu, Bộ NG ta có tuyền một lô Tham vụ NG đi làm việc ở những cơ sở ngoại giao tại quốc ngoại. Điều kiện đề được tuyền làm Tham vụ ngoài những điều như đẹp trai, học giỏi, có văn bằng cử nhân nọ kia không can ăn cắp vặt, các đường sự muốn trở thành Tham vụ còn phải có vợ đẹp. Ngày đó Gã Thâm thắc mắc không hiểu các vị Tham vụ NG cần có vợ đẹp để làm gì? Bây giờ mới biết là để... đừng có thêm vợ người.

Mấy anh họ Ngoại nhà ta thật tham lam. Làm ngoại giao đã được buôn lậu thả dòn còn chưa đủ sao, lại còn thả cậu chó chạy rong phá làng phá xóm. Mất việc là đáng lắm.

Riêng về trường hợp của ông Vĩnh Thọ «đem thân làm đại sứ ở Nhật» trong hơn hai năm trời, Gã Thâm chỉ cần nói thêm một câu nữa mà thôi, một câu nói của cô nhân Tây. «Kề bíp thường có thể lừa dối một số người trong một thời gian chứ không thể lừa dối được tất cả mọi người, kể đại bíp có thể lừa được nhiều người trong một thời gian chứ không thể nào lừa được mãi mãi.» Người như ông VT làm đại sứ ở Nhật trong hai năm trời cũng là quá lâu, quá đủ rồi. Bây giờ bị thải hồi, ông có ở lại Nhật «tị nạn chính trị», có mưu sinh bằng cách mở quán rượu, cũng đâu có gì đáng ăn hận?

PHI HÀNH GIA GIAO CHỈ CHÀO ĐÓN PHI HÀNH GIA MÈO.

Phi hành gia Mèo Frank Borman, phi thuyền trường Apollo 8, tới thăm VN. Hội Phi Hành Gia Giao Chỉ, tục gọi là Hội Hít Tô Phe, đang bận rộn nghênh đón phi

hành gia bạn. Nghe nói nhân cuộc viếng thăm của Borman, các phi hành gia Giao Chỉ sẽ làm một cuộc vận động phản đối sự đàn áp, phá hoại các cuộc đi máy về gió của họ. Từ 10 năm nay, không hiểu vì lý do kỳ thị nào, các chánh phủ kế tiếp ở Giao Chỉ đã thẳng tay đàn áp những nhà phi hành, những vụ bắt bớ, tịch thu đồ nghề của phi hành gia ra tòa cho phi hành gia vào Chí Hòa xây ra luôn luôn ở VN. Lại nghe nói Mít Tô Frank Borman trong thời gian 10 ngày lưu lại VN, đã đòi phải gặp mặt một phi hành gia nổi tiếng của Giao Chỉ mà ông ta ngưỡng mộ từ lâu. Nhà phi hành danh tiếng toé ra cả quốc ngoại đó của ta là Ông Hoàng Kim Quýt, người mỗi ngày năm phi thuyền đi mây, về gió đều đều ba lần: sáng, trưa, chiều, buổi tối và ban đêm không kể. Phi thuyền Giao Chỉ gọn gàng, giản dị và đỡ tốn kém hơn Apollo của Mèo nhiều. Phi thuyền Giao Chỉ được đốt bằng nhiên liệu dầu lạc và khí bay, cũng sì khói trắng, khói đen ra vung vít.

Phi hành gia Giao Chỉ thứ hai được Frank Borman đòi gặp mặt là M. Sư Nguyễn Kỳ Nông, chủ nhiệm tờ Thần Choang đang bị «bêc mề bu tích».

AI BƠM CHIM RA BƠM...

Trong hai số CO trước đây, CO mở chiến dịch đả kích bọn diêm mượn danh hiệu «trao đổi văn hóa» đăng báo quảng cáo công khai kêu gọi phụ nữ nhà lành VN đi làm nghề sơn ba toong cho Mèo và bọn sống về nghề thời chim đàn ông. Kết quả thầu mượn được là bọn diêm sơn ba toong đã tậm rít vào bóng tối, không còn dám chường mặt trên các báo. Nhiều cơ sở thương mại đứng đắn bị bọn diêm mượn địa chỉ và số địa thoại để đăng báo đã gửi thư đến những tòa báo yêu cầu không được đăng những quảng cáo sơn ba toong với địa chỉ cùng số điện thoại của họ. Nếu nhà báo còn đàng, sẽ kiện.

Đó là về bọn sơn ba toong. Nhưng bọn thời ba toong thì vẫn phây phây. Thủ lãnh bọn thời ba toong đã tuyền bố: «Bọn CO muốn đuổi quảng cáo thời ba toong ra khỏi báo nào cũng được nhưng nhất định không thể đuổi được quảng cáo thời ba toong ra khỏi hai tờ báo lớn nhất nước Bờ vì hai ông chủ nhiệm hai tờ báo đó đã chịu ơn rất nặng của mấy thời ba toong. Hai vị đó là thần chủ và đã nhờ mấy thời ba toong mà giữ vững được hạnh phúc, tìm lại được lẽ sống. Sức mấy mà hai vị đó quên được ơn cao, nghĩa nặng của mấy thời ba toong. Bọn CO có chửi đến muôn năm, quảng cáo mấy thời ba toong vẫn hiển ngang xuất hiện trên hai tờ báo đó như thường.»

A... Thì ra thế và quả có thế. Bọn CO đã có lời kêu gọi các vị chủ báo, nên tỏ ra bớt tham tiền quảng cáo và nên tôn trọng hương hồn những người đã chết, nhất là những người đã chết vì nước để họ năm chung với mấy thời ba toong. Lời kêu gọi đưa ra không được đáp ứng. Nay mới biết thì ra vì ơn nghĩa cao dày với mấy thời ba toong thế nào mới mặt làm lơ cho được.

chỉ vẫn hỏi nhau rằng: chuyện đó có thật, hay à «phia»?

Từ mỗi quán cóc, từ một hàng hiên, buổi tối chỉ cần vài ba ông ngồi nhậu lại rai, cũng tự nhiên biến thành một cuộc hội thảo chính trị. Phóng viên Ma Tật đã tham dự vào những cuộc vui đó, với tư cách dự thỉnh, không dám có ý kiến. Và xin ghi chép vào đây một vài vụ.

Vụ đầu tiên là vụ Thái Khắc Chuyên. Một anh thông dịch viên bị giết một cách mờ ám. Trên đất nước Giao Chỉ, từ ngày bắt đầu có chiến tranh tới nay, có tới cả hàng triệu người chết, nhưng có lẽ chỉ có anh chàng này là sung sướng nhất. Không những được nổi tiếng khắp thế giới mà vợ con lại còn được bồi thường tiền, Thứ hỏi ở đất nước này, có ai được sung sướng hơn không.

Đây cũng là một hoài nghi, thắc mắc. Ý kiến của một, trong những chính trị gia bợm nhậu; Tụi CS sắp sửa mở một phòng triển lãm, trưng bày tội ác của Mỹ tại Ba Lê để hỗ trợ cho hòa đàm. Mỹ phải làm tùm lùm vụ Thái Khắc Chuyên, để ra cái điều rằng, chỉ một người Giao Chỉ bị giết mà đã rắc rối cái sự đời như vậy, huống chi là giết cả hàng triệu người...

Và gần đây nữa là vụ thăm sát mấy trăm thường dân vô tội ở Sơn Mỹ. Theo ý các bợm trong bàn nhậu, thì đây, cũng chỉ là một đòn chính trị. Cũng có thể được lắm, nhưng phải

Bốc mả

CẢ PHẠNG

(tiếp theo trang 2)

đại diện bị Lao động lọt được vào đề xúc tiến việc bầu thụ ủy của công nhân. Một mặt thì các bố này lại lý sự chửi cùn rế rách là nhóm đình công không thuộc Nghiệp đoàn được cấp phát lại hợp pháp nên... kệ cha nó. Nó đình công một ngày, hai ngày rồi nó đòi nó phải bỏ đi làm, còn «các ông» thì no quá rồi, có đình công sang đến đời con đời cháu cũng vẫn ăn chưa hết của...

Nề các trụ ăn trên ngồi chốc tại tiệm E con rồng lộn ơ, các bố đã tự tăng lương 100% sao các bố lại không nghĩ đến giới công nhân mà ban ơn mưa móc cho họ một chút? Các bố ăn thịt thì cũng phải cho người ta gặm chút xương chứ, cứ làm như chỉ có mình tài cao học rộng mới đáng được ăn không bằng í. Các bố lại còn ngoan cố tới cái độ so sánh lương của một người thợ máy với một phụ tá tình trường và bảo rằng công nhân còn cao lương hơn, kêu ca cái nỗi gì? Mẹ kiếp lương công nhân là lương của công nhân, ba cọc ba đồng chứ phụ tá tình trường thì để có đồng ra đồng vào làm. Chứng tỏ là lương thì ít nhưng nhiều «Cậu Phụ Tá» có nhà lầu xe hơi. Sao các bố ăn trên ngồi chốc ở tiệm E con rồng lộn không nhìn hộ điều này cho nhĩ? Và lại các bố chỉ biết so sánh lương thợ máy với lương của phụ tá Tình trường sao không so sánh lương của mình với lương của... Tổng Thống một cái đi xem ai hơn ai kém? Đứng là ngu như bò cho nên mới có cái sự so sánh một chiều như vậy.

Nề các trụ hưởng vinh hoa phú quý nhờ ăn trên ngồi chốc ở tiệm E con rồng lộn ơ! hãy tộp bớt các trò khỉ lại, đem thiện chí mà đối xử với công nhân đi. Đừng ăn ở hội tề tụi này mà ngựa mất nhào vô vòng chiến là khối đứ đứ vỡ mặt đấy! Nhờ mấy anh rồng lộn lớn một tý, chỉ biết gục đầu đớp một mình mà không lo cho tụi đàn em để đến nỗi ngàn quý thiệt mỗi ngày tới 12 triệu là đáng đánh đòn đày nghe chưa!

hoài nghi thác mắc

phóng viên MA TẬT

Con người Giao Chỉ, sinh ra trong chiến tranh, trưởng thành nhờ chiến tranh, vì vậy thường mang nặng hoài nghi, thác mắc. Chuyện đó có thật không?... Đó là câu hỏi của mọi người, khi thấy một việc đồn đại, phóng đại quanh mình. Sự thật! bây giờ, hình như đã thành một thứ xa xỉ phẩm, bị đóng thuế kiểm ước quá nặng nên hiếm lắm. Chẳng thế mà các báo hàng ngày, báo nào cũng dành sẵn một mục «Vịt», để «bắt» hết những tin chưa dám tin. Đàng những tin đó lên mục Vịt, dù là đúng hay sai, vẫn chỉ là một thái độ ồm ồm, chẳng cần phải cải chính, mà cũng không phải thêm một câu trong đó chứng tỏ đăng tin này với một sự dè dặt như thường lệ.

Bà mẹ thầy Tăng Tử, tin con mình là người hiền đến như vậy, mà khi nghe tới ba người, chạy tới báo tin Tăng Sâm giết người, cũng phải hốt hoảng, bỏ nhà, bỏ cửa đi trốn. Dân giao chỉ thì chưa tin ai như bà mẹ thầy Tăng Tử đã tin Tăng tử. Bởi vậy, một chuyện mà đến cả chục tờ báo đăng lên dù chỉ đăng vào mục Tin Vịt nghe rồi bỏ, nghe rồi dừng nói lại, cũng vẫn là đầu đề cho thiên hạ bàn tán. Và những tin đăng trên trang nhứt tờ báo, chạy tám cột, sáu cột, có cơ quan nhà nước kiểm nhận đăng hoàng, con dân Giao

giảng nghĩa cho xuôi tai. Một ông thì cho rằng anh dân chủ Nixon muốn hạ uy tín của anh Cộng Hòa Johnson, khi vụ này ra đề con dân nước Cờ Hoa hiểu rằng, dưới thời Cộng Hòa Johnson, thiên hạ làm ăn bẽ bối như thế đấy. Nhưng nghĩ lại, thì không chắc rằng anh Nixon đã bản như vậy. Đó cũng chỉ là một ý kiến. Còn một chính trị gia quán cục nữa, thì cho rằng anh Nixon muốn làm dụ đi phong trào phản chiến, ở xứ Mèo. Những anh phản chiến lúc đi biểu tình, hay hô hào, xách động nguy hòa, đều đưa ra con số bốn chục ngàn lính Mèo gồm củ tí» trên đất Giao Chỉ, Nhà Nước Mèo bèn tung cái tin hàng trăm người dân vô tội, chỉ của một thôn ấp, đã chết trong một cuộc hành quân cỡ bỏ túi. Mang con số ra đối chọi với con số. Để cho các anh phản chiến biết rằng, con số bốn chục ngàn các anh, chẳng ăn nhằm gì với con số người chết của dân Giao Chỉ. Ấy vậy mà dân Giao Chỉ vẫn hay còn háng lăm, đòi đánh nhau với CS hoài hoài bèn bèn... Nhất là về sau này, phái đoàn Nghị Sĩ, Dân Biểu của Giao Chỉ đi điều tra, cứ bị lính Mèo cầm mũi, không cho đi đến nơi về đến chốn. Thật là một hoài nghi, thác mắc to to bỗ...

Chỉ cần lê la ngồi chùng với ba quán cóc phóng viên Ma Tật, có thể viết được rất nhiều vụ. Xin hẹn kể tiếp.

Phóng viên MA TẬT

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

VỀ VỚI CHÍNH NGHĨA...

NGUYỄN VĂN TRUNG

Kính gửi ; Toàn thể quý vị Giáo sư
Trưởng Đại học Văn khoa Saigon

(Qua ông Khoa trưởng và Hội đồng khoa)

Kính thưa quý vị Giáo sư,

Nhóm Sư địa chúng tôi, sau một thời gian được đón nhận sự phê phán từ mọi phía dư luận, chúng tôi đã bình tâm đọc lại các bài viết của chúng tôi trên các nội san Sư Địa.

Chúng tôi thành thật nhìn nhận rằng quả thực chúng tôi đã sử dụng một số ngôn từ một cách bừa bãi quá đáng không thích hợp với một trường Đại học, và nhất là không thích nghi với tư cách của sinh viên. Đó là do bởi lòng nhiệt thành đến nóng nôi của tuổi trẻ, ít khi nghĩ xa để lường trước những hậu quả tai hại.

Trước quý vị Giáo sư trưởng Đại học Văn khoa Saigon và sau nữa trước toàn thể sinh viên Văn khoa, nhóm Sư địa chúng tôi nhìn nhận lỗi lầm trên đây. Chúng tôi chân thành nhận lỗi và kính xin quý vị Giáo sư tha thứ. Thành kính tri ân quý vị.

T.M. Nhóm Sư địa

Văn khoa Saigon

Đại diện

Hồ thanh Tâm

(ấn ký)

Trên đây là bức thư ăn năn sám hối của nhóm sư địa Văn Khoa Saigon được trích đăng từ SINH HOẠT VĂN KHOA số 1. Con Ông xin chấm dứt chuyện bươi thùng rác và thành thực chúc quý vị Sư địa không gặp khó khăn trên đường hồi chánh.

CÁC CẬU BÉ ĐỪNG HỒN

Có năm cô cậu trong nhóm Sinh Hoạt Tại Đại Học Văn Khoa Saigon đã 11 cái tuyên cáo (cũng tuyên cáo!) "nhận định" ba điểm và "cương quyết" bốn điểm. Các cô cậu "thay mặt" này nhận định rằng: hai tờ Hòa Bình và Con Ông có "CÁC TAY BỒI BÚT CHUYÊN NGHIỆP". Du này tuổi tác chưa cao nhưng học trò đã có dứa dạy ở đại học, đàn em cũng vài dứa dạy ở văn khoa. Bây giờ đi chấp với mấy cô cậu, chẳng hóa ra chấp nhất với con cháu mình. Thôi thì nhường các cô cậu vì câu "hậu sinh khả úy" vậy. Nhưng muốn rõ những tay bồi bút chuyên nghiệp, có lẽ, các cô cậu nên hỏi thầy P. V. T, một giáo sư cao cả của đại học Văn Khoa Saigon đi đã.

Kiến thức của các cô cậu chưa đi tới đâu, kinh nghiệm cuộc đời càng nông cạn. Tư tưởng của các cô cậu chỉ là tư tưởng một lần nhai lại của các bậc thầy nhai lại. Vậy cho Du này khuyên bảo vài câu :

Hỏi các cậu bé con

Đang lúc tuổi còn non

Các cậu đừng nên hồn

Kẻo sẽ bị ăn đòn

Ăn đòn bằng roi mây chứ không phải ăn đòn... đón đường đầu. Thầy Tuyên sẽ giảng về món lươn nấu bằng roi mây. Và thầy sẽ đi một đường hồi Ký nghề bồi bút Du này chắc chắn các cô cậu hết đám gang họng chữ bọn bồi bút. Có mỗi thằng bồi bút chuyên nghiệp trong làng báo, nó đi dạy Văn Khoa rồi, lấy đầu ra bồi bút chuyên nghiệp bây giờ? Tuy nhiên, nghề điếm chỉ không phải là nghề của Sinh viên Văn khoa nên các cô cậu có điếm chỉ sai, Hòa Bình và Con Ông sẵn sàng tha cho các cô cậu.

CÔNG TY MẬT NGỌT

Công ty Mật Ngọt đúng là nơi thu hút những con ruồi bị đời xịt DDT. (Đĩ nhiên đời không phải là ông Ngô Công Đức) Trang anh hùng Trần Bá Thạch, vì thành tích dớp Kỳ ở Khách sạn Majestic, bị đuổi khỏi Nha Du Lịch đã bay về bu trên miệng chai Công ty Mật Ngọt, Trang anh hùng Nguyễn Anh Tuấn, cố vấn tài chánh của cụ Hương vì cố vấn lác, để cụ Hương vội vàng loan tin tăng lương quân công khiến sinh hoạt leo thang, ngân sách quốc gia thiệt bạc tỷ, cũng về bu trên miệng chai Công ty Mật Ngọt.

In tại nhà in Dân Nuyệng, 54 Võ Tánh Saigon

Quản nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Chưa bao giờ danh từ kỳ thị "ruồi tái béo" của tự điển già Ngô Công Đức lại đứng như trong trường hợp các đảng thiêng liêng bị thời cuộc cho đe, bay về... đĩa mật!

Làm ở chỗ đường mật, con người đâm ra hào ngọt. Ti như ông xếp Mật Ngọt. Xếp Mật Ngọt đã thất bại trong âm mưu đuổi người vợ 10 năm ăn ái khỏi đời mình. Tòa chỉ cho ly thân, không cho ly dị. Khi vợ lớn vào sở, xếp cấm cửa. Nhưng khi em gái già nhân ngãi son... vợ lẽ đến xếp hào hoan tiếp. Hạ màn ra sao, Trời mới biết. Mỗi đây người bạn cũ của xếp không muốn cho người yêu của mình làm ở sở xếp nhờ xếp đuổi giùm. Xếp ký sự vụ lệnh sa thải được hai hôm rồi xếp lại mời em gái thêm như một tiếp tục làm. Vậy là ông bạn quý của xếp thực hiện câu tục ngữ "Tin bạn mất... vợ sắp cưới". Thôi chứ xếp, xếp hào ngọt chín phương cũng nên chừa... vợ thiên hạ ra. Kéo lại làm vào con đường của ông đệ nhị tham vụ tòa đại sứ Giao Chi ở Tokyo thì tội vào thân đó, xếp Mật Ngọt ạ!

KHI CON RỀ TÊN PHẢN BỘI DÂN TỘC KÈN CỬA NGƯỜI QUỐC GIA CHỐNG CỘNG

Người quốc gia chống Cộng có một cái tội đáng yêu là luôn luôn tỏ ra có độ lượng với những kẻ liên hệ gần với quân phản bội dân tộc. CS không bao giờ biết độ lượng. Mày chiến đấu hăng lắm nhưng bố mày là địa chủ, mày vẫn bị khu trừ. CS nó có triết lý của chó sói. Và nạn nhân của nó là cừu cháu, chắt. Thí dụ: một ông bố vợ trốn Hà Nội vào Nam chống Cộng, CS sẽ hỏi thăm sức khỏe anh con rề ngay. Bảnh nhất nó cũng không cho anh con rề ngang mặt. Mày phải cúi gằm mặt như con chó, vì bố vợ mày theo... nguy!

Nhưng ở miền quốc gia, chúng ta không thể chơi cái trò chó má như ở miền CS. Thí dụ: anh già Trịnh Đình Thảo đã hơn hai lần được chúng ta cư xử tốt. Lần đầu anh già Trịnh Đình Thảo múa trò cao đơ hoàn tán huê bình bị Tổng Thống Diệm cho ra Hải phòng. Anh già Thảo khóc hu hu, xin về miền Nam, chúng ta lại cho anh ta về, hành nghề và hưởng thụ tự do. Rồi mới đây, anh già Trịnh Đình Thảo lại cấp dít trốn ra bưng theo bọn Giải Phóng, lập chính phủ bù nhìn lảo lếu, tấn phong nói các bú dừ. Chúng ta chỉ chửi anh Trịnh Đình Thảo, không hề dả, động đến những người thân của anh già họ Trịnh.

Bằng chứng là con rề Trịnh đình Thảo vẫn đeo lon Y sĩ Thiếu tá, "tổng tư lệnh" Điện Tuyên của Tổng Y Viện Cộng Hòa, vẫn hưởng thụ mọi huê lợi của bố vợ phản bội dân tộc, vẫn lợi dụng nhà binh để đưa bệnh nhân vào Công Hòa, chụp hình hưởng lợi (nói là người nhà). Vấn đề trở nên trên nạt dưới, chúng ta có nói gì đâu. Vì chúng ta độ lượng. Nhưng anh Y sĩ Thiếu tá con rề Trịnh đình Thảo, kẻ phản bội dân tộc, đã không biết điều đó. Anh tưởng bố vợ anh theo CS thì bần phận của anh là phải ken cựa những người quốc gia chống Cộng chăng? Anh phục vụ ở một nơi nhưng cứ thích rời đôi mắt "mút sa" của anh sang nơi khác. Và "mút bu". Làm "mút sa" là làm công việc dễ tiện. Ngay những kẻ bắt lương bị nhốt trong tù còn khinh bỉ và còn dám giết quân "mút sa" trong bọn. Nửa là người trí thức. Anh con rề Trịnh Đình Thảo phải hiểu cái hàm thiếc đóng vào miệng anh là sự phản bội dân tộc của bố vợ anh. Vậy thì anh nên ăn năn, sám hối đi. Hãy phục vụ đất nước tròn bổn phận mình, chớ nên làm "mút sa" hại bạn đồng nghiệp.

Thái độ "mút bu" của anh không được dung tha và đặc dung tại miền Nam. Nó chỉ được khuyến khích ở vùng CS. Người quốc gia tởm trò chơi đánh lén. Diện đối diện kẻ thù, chúng ta chơi nhaa. Còn với anh em, luôn luôn, chúng ta xử đẹp. Anh không thích chúng tôi xử đẹp với anh chăng, người con rề gốc Bắc của "mút" Trịnh Đình Thảo? Con Ông chờ thái độ của anh đó. Nếu anh thích "dju ê xao", chúng tôi sẽ tiếp anh tận tình bằng mọi chiêu thức tối, Nhất là chiêu phim bao tử. A biềng tở, xa lô!

KIỀU CHỀ TỪ BẮT LỰC

Bà dân biểu Kiều Mộng Thu vừa cho phổ biến một văn thư mà nội dung nhằm chế cụ Nguyễn bá Lương bắt lực (anh puýt xăng)! Du này vốn kính nể bà Kiều Mộng Thu trên nhiều phương diện. Nhất là phương diện... thơ phú. Nhưng hôm nay xin chế bà Kiều một phát.

Theo Du này, người có đủ tầm quyền chế cụ Lương bắt lực là bà chủ hãng xe đò Bửu Hiệp chứ không thể là bà Kiều. Bắt lực là chuyện phòng the.

Xin bà Kiều hiểu giùm vậy. Một phún mà chế một gây bắt lực, nó kỳ làm sao ấy, nó cứ khiến người ta nghĩ

DU THẢN CHI cảm trọng

nhảm nhí chuyện... Cậu Chó ! Vì quý trọng bà Kiều, Du này mong rằng, bà là tay văn học ứng làm thơ "Lá đổ trên mười đầu ngón tay", rất mong bà kiếm danh từ khác tương tự với nghĩa bắt lực khi công kích bọn... gây gộc.

Cám ơn bà nhiều

KHỒ QUÁ, THƯƠNG GHỀ

Trong quả hội thảo về đời sống văn nghệ sĩ do nữ sĩ Kiều Mộng Thu tổ chức, có nhiều đảo kép cái lương và danh sĩ tham dự. Đặc biệt nhất là Văn hào Thiệu Sơn. Ông này tá oán :

— Tôi già rồi, con cái phải nuôi...

Cứ tọa nhiều người không biết viết văn mần thơ khoe sứt sùi. Khồ quá, thương ghê. Văn hào Thiệu Sơn ơi, sao ngài làm cảm thế? Già rồi hóa ra hết chất tự kiên chẳng? Người viết văn là người chấp nhận nghèo khổ và cô đơn. Hành diện ở chỗ đó. Và ở chỗ đó nó không làm lẫn người viết văn với bọn điếm già tập tành chuyện văn chương! Ngài lại tá oán hy vọng chính quyền cảm động, dân biểu mũi lông thầy tiền phước thiện như họ từng cứu đói, cứu hỏa hoạn, cứu lụt à? Kẻo hậu bối lấy làm nhục vì sự tá oán của ngài. Cũng may, kẻ hậu bối không hề là nhà văn, nhà thơ. Mà chỉ là đứa viết báo hạng bét. Nên bồi nhục nó thoáng qua mau.

Ồi, Nguyễn Bình, Du này vẫn phục các hào khí của ông.

THU QUÂN KÉO VẼ

Cuộc chiến tranh giữa hai nước Dao Cầu Thuyền Tán và Rắn Bò Cây Xanh đã tàn từ khi chưa... làm chiến. Dao Cầu Thuyền Tán "ô tô ma tích" treo miền chiến bại. Hỡi ra mới hay có Y sĩ Đoàn tiên phong vào trận. Triệu Tử Long Nguyễn Hoài Đức, kẻ đã gây sóng gió trong trận Thợ Chích Nồi Loạn làm cầu thuyền tán trong khi chờ đợi để chống đối nhau vì những dự luật làm cầm thì tình đoàn kết quốc gia sẽ sứt mẻ hết trời. Thái độ hòa bình về hãy mở xê dự luật làm cầm cho đỡ buồn. Mọi người đồng ý. Ông Y hãy tiếp tục dao cầu thuyền tán trong khi chờ đợi đeo ống nghe và... và xử dụng quang tuyến X. Kien tướng Nguyễn Hoài Đức quả không hổ danh người Y sĩ đã từng nhảy dù xuống Điện Biên Phủ. Ông đã làm cho Y sĩ đội vang danh, Nhưng giá ông làm cho một số "tu bip" bắt lương rần rần theo lời thề với sư tổ "lì pò cát" thì Du này sẽ hoan hô ông cùng mình. Mới hay, không có Y sĩ Đoàn hỗ trợ, Dược sĩ Đoàn sẽ bị bóp mũi. Nội cái vụ vài "la bô" vô lương tâm, bóc lột đồng bào đã đủ để Dao Cầu Thuyền tán nghiên nát thái nhờ Dược sĩ Đoàn rồi. Nhưng khi tranh đấu cho lẽ phải, ai để ý tiểu tiết, Y sĩ Đoàn nghĩ vậy nên mới ủng hộ Dược sĩ Đoàn. Và đã chiến thắng.

GIAI PHẦM CHÓ MÁ

Nội dung gồm có :

- 1— Điều dóm đầu xuân
MỒ BẢO
- 2— Chó ! Chó ! Chó ! Chó
MỘC ĐẠC
- 3— Chiến công của một con chó
VẠN TÓC MAI
- 4— Chó năm gà
HỈM
- 5— Kim mộc tồn

THƯƠNG SINH

Hãy tạm tiết lộ thể. Tuần tới tiết lộ bài của Gái Sĩ Đê Húc Càn, Súc Voi, Du Thản Chi, Gái Thâm. Và những kiệt tác văn chương phi sống sượng của các nhà văn lớn hôm nay. Giai phẩm chó má của Con Ông đặc biệt ở chỗ rất... chó đê.

Nhưng không chó đê ở chỗ theo thuế kiem ước mà đê cao giá bán. Giá Giai Phẩm Chó Má chỉ bằng giá một tờ bún rựa mận chó. Cũng vì rề rề nên số in chỉ có hạn. Bạn đọc muốn vô được Giai Phẩm Chó Má nên đặt mua ở các sạp báo gần nhà bạn nhất, ngay từ hôm nay.